

Per la dignificació del nostre poble Catalunya emprèn la davallada

Aquest és el crit d'angoixa, que han de sentir diàriament les nostres oïdes. Catalunya davalla!, aquest és el crit que és llençat als quatre vents, i que ve a recordar-nos la nostra responsabilitat com a catalans.

Aquell poble pur, aquell poble fort, que ha donat vida a homes prestigiosos en tois "conceptes", ha devingut poble impur, poble decadent. Si, decadent quan les multituds més parlen de patriotisme. On és doncs l'esperit patriòtic dels catalans? Quina paradoxa!

Alguns ja ho preveïem. Véiem com el nostre poble s'anava omplint de gent emigrada d'altres pobles. Que aquests éssers no professaven pas les idees racials dels nostres avant-passats. Ben tot al contrari, exhibien i propagaven idees dissolvents de tot lo tradicional del nostre poble. I a poc a poc s'han anat fent efectives les sofrències, ocasionades per l'esclavatge d'aquesta gent anarquista i dissolvent de tot esperit religiós, moral, social i patriòtic. Quin contrast pels catalans!

I emmenat que ha sigut per aquest camí de materialisme i de descristianització, el nostre poble, ha creat l'ambient de la sensualitat; l'egoisme desenfrenat de la carn, ha volgut prescindir de tot fre religiós, ha inclòs foragitat els sentiments patriòtics per caure esclaus de tota mena d'immoralitat. I avui desconsolats vegem que la nostra Catalunya, cristiana i tradicional, es va desfent, perd el seny perquè ha perdut ja abans els seus sentiments patriòtics i religiosos. I pensar que de tot això, en ténim bona part de culpa nosaltres catalans. Perquè no hem posat fre a la immigració. Perquè hem deixat contaminar el nostre poble pel virus malèfic del sensualisme i dels vicis més desenfrenats. Perquè no hem exterminat a temps, la immoralitat que ha arrelat enmig del camp de la puresa i de castedat, del qual gaudia el nostre poble. Si, aquest ignominiós mot, la immoralitat, és el més gran flagell de la societat d'avui.

L'hostal del Cingle Bori visió

Enllà d'enllà es divisa un hostal.
Compta com cada un d'ells amb
un rosari de records que es con-
fonen en llegendes. Com és ell?
— La veu pel poble ja fa temps
que ho diu:

Es l'hostal de més fama en l'encontrada,
té negres les parets com de quírra,
i apar tot ell una ànima damnada
que no és pot aixecar
per estar llatzurada
pel glavi viciós del monstre humà.
Pel camí del redós una sombra s'hi atança. Es l'ero-
tic del joc que es llença a la flama i s'hi llença gojós:
Entra l'ignot i a punt una partida
s'encén entre el burgit dels casolans,
tois volen sè els primers; el joc és vital!
... mentre corren les mans
ensems és pren la mida
dels «quarlos» del incaut que van minvant,
L'enveja i l'avarícia presideixen l'altar de la ignomí-
nia, però el vianant ha estat alerta, i com que ha estat
alerta, vigila.

Ell descobreix, llavors, la innoble farsa,
cria desaforat i vol marxar,
més aïll que quan s'aixeca per salvar-se
li han fet al pit entrar
fins en el puny clavar-se
un tros d'acer trempat per tosca mà.
Al costat de l'enveja i l'avarícia, que bé hi sojorna el
crim. La sang roja corre ja. El panteig de l'agònica dona
realitat a la tragèdia. El vianant s'esia morint...
Barboteja l'incaut dos mots encara...
reneix la solitud... el baf s'estén...
l'aire de tan pesat quasi aclapara...
ja va marxant la gent
i el niu de la gatzara
s'esporga de la sombra del client.
Client! i que bé que s'ha sapigut disressar la ver-
dera paraula.

* * *

La nit ha passat ja. La tragèdia també. Què resta de
ço succeït?... Sols un fibló en el fons d'algunes concièn-
cies. I ara es va cloent la visió mentre la història s'obre
pas.

L'endemà no és igual que cada dia
puix que han trobat al cingle un home mort:
i mentre fan el sord
els clients al sentir tal fellonia,
se sent reprès d'una vera follia
l'hostaler de l'hostal del cingle bori.

MENTOR

Heus ací l'enemic. Heus ací la culpable dels grans
estralls ocasionats al nostre poble. Heus ací el fenomen,
que ha ocasionat la davallada espiritual i material de la
nostra terra. I ara nosaltres amb veu planyívola diem:

«Catalunya ha devingut poble decadent, perquè ha
bandejat aquelles virtuds racials i aquell seu esperit cris-
tià, mestres únics en la grandesa dels pobles».

J. BOHILS i PAGÉS